

(המשך עמוד 7)

תגברתי היה לעבוד עם העם שלי פוליטית וחברתית.

● הצטרפתי לאיזושהו גוף או אירי גוף?

הצטרפתי לתנועה הלאומית הפלסטינית ולקחתי חלק בפעילויות בתוך המחנות. זה לא היה רק בניירות, זה היה בכל לבנו.

● איפה היית בזמן הפלישה הישראלית ללבנון?

הייתי בבירות. הייתי שם גם כזמן הטבח בצנחנים ובשאלילה. אני הייתי בין הראשונים שנכנסו למחנות אחרי הטבח, כי חברים באו וסיפרו לי מה קורה שם לפני שזה פורסם בעולם.

● ביירות היתה אז לגמרי בשליטת הישראליים, והיה קשה מאוד להתחבב בתוך העיר. הלכתי כיתה עם הסופר ז'אן ז'אנה. נכנסנו למחנה וראינו כל מה שנשאר מהגוויית. מיד רצתי וקראתי לעיתונות, למעט השגרירים שנשארו במערכיכביורות, שיבואו לראות, שינסו לעשות משהו ניחט לזה.

● ראית שם חיילים ישראלים?

בוודאי, הם הקיפו את המחנות, הם היו בכל מקום.

● וזו היתה פעם ראשונה שראית ישראלים?

פעם ראשונה שראיתי חיילים ישראלים.

● מדוע אין נשים בהנהגת אשׂיף?

אנחנו רחוקים מלתפור את בעיית הנשים בפוליטיקה. בתוך החברה מקומן של הנשים הרבה יותר מהותי ממה שזה מתבטא ומשתקף בהנהגה.

● בוועד הפועל אין אף אשה אחת, מה אחוז הנשים במועצה הלאומית?

לצערי אחוז נמוך מאוד, פחות מ-10 אחוזים.

● את, באופן אישי, מרגישה שמתייחסים אליך כמו שמתייחסים לגברים?

לא.

● באיזה מובן?

מתייחסים אלי ככבוד. מתייחסים ככבוד רב בעיקר לנשים שהיו מעורבות והיו חלק מהתנועה הלאומית מתחילתה. יש גם הרבה כבוד לאמהות ולנשים משטחים הכבושים.

כבוד זה לא מה שחסר. מה שחסר זה כוח. הכוח אינו מתחלק עם הנשים, וזה מתסכל. ● את מרגישה שלא סומכים עליך?

לא. אלא שבכל החברה הערבית הנשים עדיין לא לגמרי משתחררות.

● אבל הפלסטינים, בניגוד לחברות ערביות אחרות, הם חברה דמוקרטית.

נכון, אבל אנחנו עדיין לא מדינה דמוקרטית. עדיין חסר להן הייצוג והכוח כמוסדות. הנשים הן מאוד פעילות, והן אחראיות לדברים רבים, גם בגולה וגם בפלסטין. כשאתה נודד כל שנתיים ממקום למקום, מתל אלזעטר לשאלילה ומשאלילה לחוניס וכו', איך אפשר להקדיש זמן ולחשוב על אחוז הנשים באירגונים השונים?

אבל עכשיו, בגלל הניסיון, הנשים מבינות שהן לא צריכות לחכות עד שהמדינה תיוולד כדי לקבל את זכויותיהן וקומן במוסדות, אלא שהן יכולות להתחיל בזה עכשיו. וזה נכון לגבי הנשים בגולה ולגבי הנשים בתוך השטחים הכבושים.

● את חושבת שתרצי להיות פוליטיקאית פעילה, כאשר תקום המדינה הפלסטינית?

אני חושבת שארצה לעבוד במשהו יצירתי, שיכנה את החברה החדשה. זה אתגר גדול.

אני חושבת שהניסיון של הפלסטינים כאומה הוא מאוד יחודי, ואני חושבת שהניסיון הזה יכול לאפשר להם ליצור מדינה מיוחדת, או צורה של מימשל עצמי שלה דומה לשום דבר אחר. אבל צריך להבין שאנחנו לא מחוסנים מעטויות ומשגיאות.

מכל החברות הערביות שאני מכירה, החברה הפלסטינית היא הדינמית ביותר, אולי משום שעדיין אין לה מדינה, ושהיא עדיין תנועה לאומית.

תַּעֲמוּלָה

"ידיעות" לעם

Advertisement for 'Yediot' newspaper, featuring a large graphic of a newspaper page and contact information.

"ידיעות", מודעה עצמית, הצפן הלאומי

מבקר. לא בדיעות. רב יודקובסקי אולי לא טיפל אשית במודעה, אבל רוחו ריחפה מאחורי גבו של המתכנן. כל מה שגותר לכתבי ידיעות אחרונות לעשות, הוא להתיישר על פי הקו ולמצוא את מיקום כזרם המרכזי העכשווי. השמאל, היום, כבר לא שווה יותר מממה אלפי קוראים. העיתון של המדינה ימשיך להציג מיס' פרייתפוצה משכנעים.

שמואל שמרטוב

כמו מצפן מדויק, מצליח העיתון של המדינה להציג תחוצה, להקשיב, להריח ולקבוע בדיוק היכן עובר קריהאמצע הפוליטי שלנו. החושים הממודרים מאפשרים לעיתון לא להחליק את התהום המסכנת את תפוצת 600 בלדיגליות ולפחד שהשבע שלו. ידיעות אחרונות סמדה את הלך המפרשת קו 300. עורך חדשות, אז עיתון צעיר ונמרץ, לא הכניס למערכת שיקוליו את האווירה הלאומית המתלהמת, ופירסם, תוך עקיפת הצנזורה, את תמונתו של המחבל החי. המערכת לא הסתפקה בפירסום, ואף ניהלה מילהמה למען ועדת-חקירה.

הפירסום פגע קשות בתפוצת חדשות ובתרמיתו. עד היום מנסים עמוס שוקן ויוסי קליין להחזיר לעיתון ניהוח ימני מתקן. חגי סגל וליפשיץ מתקשים לעמוד במשימה.

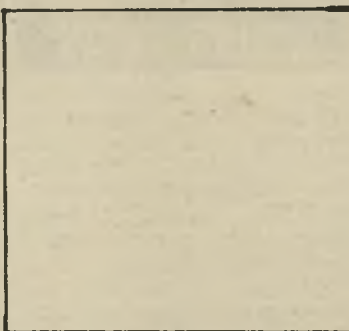
כדי לשמור על מהוגנות, מקפיד העורך הראשי של ידיעות, רב יודקובסקי, לעצור את כתביו ועורכיו לפני כל סטייה. פרצופי ורקי האנבים היהודיים מאשקלון הוותרו כפס שחור — ולא מפני שהיו מכוערים. ידיעות, באמצעות הפס, הביע את עמדת המערכת, המוכנה להעניק הבנה לזורקים. עמדה לאר מית עם הרבה הבנה וגאווה. גם פסילת הקאר ריקטורה של דידי מנוסי אופיינית לאווירה המגדרת עלידי עובדי העיתון, כמצב שבו לא כדאי לעשות גלים. ידיעות אחרונות מייצג את המרכז, ולרעת עורכיו בזה כוחו.

פעם, כשלשמאל היתה עדיין הילה מושכת, התפאר ברף הארום שלו. היום, כשהוא רוצה להציג את עצמו בחוץ, הוא בוחר להכביל רווקא מגמות אחרות. במודעת פירסומת עצמית, המופיעה השבוע, מצייג ידיעות את תפוצתו וכוחו הפירסומי. במודעה מופיע עמוד מהעיתון, עמוד שכתורתו (אכן כאותיות מוקטנות) כשהשמאל מפנה את השכל. הטכסט, למי שטרחה לקרוא את האותיות הקטנות, עוסק בהתקפה על יוסי רידי. בשבוע שבו התרחש פיגוע האוטובוס, זו ללא צפם מודעה מוכרת. ידיעות לא בחר להציג עצמו בטכסט רכרי לותי, בידיעה פוליטית חשובה, או כסקופ. הוא בחר בטכסט התקפה על השמאל ועל שרירי כדי להציג את תרמיתו הימנית והלאומית. בדיעות הבחינו היטב לאן נושבת הרוח הלאומית.

אני לא מאמין שהבחירה הזו נעשתה

רוח

סיבוי פשוט

מי נחן את ההוראה?

חמי גרם (תל'אביב), מוסף ידיעות אחרונות, יום השישי, 7.89. מתימרת לשרטט 'רוח מצב' (ככה, לפחות, מכנה את זה העורך), אודות התסבכותם של יעקב ברי נע, ראובן יומר, רפאל צרפתי ודודו שטרני שוט, פידסומאים, עם שילטונות-המס. היספור דיוע ומכה גלים כבר יותר משבוע ימים: הפירסומאים עצרו וחקרו כחדש שסי ייעו להבחנות-ענק, כגון קוקה-קולה, עליה, סופרפארם ופנאוטו (יבואנית סובארו), להר נות את שילטונות-המס, בכך שועניקו להן

ספרדי

(המשך עמוד 7)

עוזי לנדאו החרימ ישיבות של הפר' למנט האירופי.

מזווית-הראייה שלי בספרד אני רחוק מ לקבל את ההנחה על הבירור. זה רחוק מהאמת. את צורקת כשאת אומרת שבספר' הכל יש עמדה אירופית, שלא ויתרה על אש"ף, אבל אני מאמין עמוק-עמוק שזה עמדה מדינית ולא עמדה ערבית.

● למה אתה מתבונן?

עמדה שהיא תוצאה של ניתוח מדיני של אירופה לגבי הסיכוס, עמדה שאיננה מבטאת תחושה של עוינות כלפי ישראל. יש כאן עמדה כסיסית אודרת כלפי ישראל.

● אתה, כשגנריר, מרגיש קושי עם מצב שבו אין מדיניות ישראלית ברורה?

אני לא במצב של התגוננות. קשה מאוד לתאר קיצוצ שנתיים של עבודה פה. אבל אני בהחלט חושב שישאל ישראל יש בעיה ולא צריך להסתיר אותה. אני לא חושב שגנריות צריכה להופיע, להסתיר דברים ולהצדיד הצרות. הרי בארץ יש משרב חילוקידיעות ורובת ציבורי שיש להתנאות בו. מדוע אני צריך להתנצל כאן, אם בארץ שלי, בישראל, יש ביקורת עצמית יותר חריפה ממה שנכתבת כאן.

● וכן אנשים מדברים לעיתים קרובות וכותב מידה רבה של כירות וחוסריריע.

כשאת מרכבת על תגובה, את צריכה להבין שבעיני, תפקידו של שגנריר ותפקידה של שגנריות, הם קורם כל לקדם את היחסים בין שתי המדינות. זה הדבר המרכזי, לא לפתור את הסיכוס.

90 אחוזים מהזמן שלנו אנחנו עוסקים

בקירוב בין שתי המדינות, לא בעצירת הסחף בעד אש"ף.

● שגנריות ישראל במהריר לא יצאה בהצהרה נגד הכינוס שנערך בטולרד?

את חושבת שאני צריך לקום ולהגיב כמיוחד שהכיסוי התיקשורתי כאן, בספרד, לכינוס היה כמעט אפסי. ואני הרי לא צוותי תגובות, אני לא קם בכל בוקר ונתן הצהרה. ● לא קורה לך שאתה מוזמם להשתתף באירועים שונים שבהם נוכח גם נציג של אשׂיף?

בוודאי שקורה. ● ומה אתה עושה, אתה מחרים אירועים כאלה?

לא, אני הולך. אני לא חושב שאני צריך לא ללכת לאירועים בגלל שגנריר אש"ף.

● אתה מכיר את שגנריר אשׂיף בספרד?

בואי נגיד שמעולם לא הוצגנו כראוי. בסך-הכל צריך להכניס את הדברים לפורפורציות בהכנות.

אם יש אירועים שהספרדים יוזמים ושאליהם מחמנים גם נציגי אש"ף, אני לא יכול להכתוב לספרדים את מי להזמין.

● אתה, באיש מישריר-החיו, מתבקש לעשות משהו בכיוון זה כדי לנסות ולעצור את כניסתו של אשׂיף לפורזומים אירופיים?

אני לא פועל כדי למנוע. אני פועל באופן פוויטיבי. אני מציג עמדות, מציג פרוייקטים משותפים של תרבות, תירות. העבודה שלי פה היא קצבכחיים מתמשך של עשיית דברים.